

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko Miastu W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 marca 2017 r., sygn. akt I ACz [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] adwokatowi G. C. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o kwotę należnego podatku od towarów i usług

3) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i w związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód J. S. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 marca 2017 r. oddalającego zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 grudnia 2016 r. odrzucające pozew. Sądy obu instancji uznały, że o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została prawomocnie osądzona.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona a wynika to z przyjęcia przez Sąd odwoławczy, iż występuje tożsamość roszczenia z dochodzonym w sprawie II C [...] Sądu Okręgowego w W., w której roszczenie to zostało prawomocnie

rozstrzygnięte podczas, gdy dochodzone w niniejszym postępowaniu roszczenie nie było tożsame albowiem zostało oparte zostało na innej podstawie faktycznej. Ponadto powód łączył oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z pomięciem przez Sąd odwoławczy ustaleń w zakresie materialnej podstawy roszczeń powoda oraz z naruszeniem art. 385 k.p.c. przez przyjęcie, że zażalenie powoda jest bezzasadne.

Oceniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba podnieść, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, nie publ.; z dnia z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Skarżący nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ograniczył się jedynie do zaprzeczenia tożsamości sporów, już rozstrzygniętego i rozstrzyganego, bez podania bliższego uzasadnienia tego stanowiska odwołującego się do podstaw faktycznych każdego z dochodzonych roszczeń. Tymczasem dla usprawiedliwienia podjętej przez Sądy decyzji procesowej o odrzuceniu pozwu wystarczy sięgnąć do akt sprawy II C [...] i uwzględnić twierdzenia powoda, na których opierał swoje roszczenie

odszkodowawcze skierowane do tego samego podmiotu, które Sąd Apelacyjny podsumował jako odszkodowanie za wadliwe decyzje administracyjne oraz nienależyte wykonanie umowy zlecenia oraz przedłużające się postępowanie administracyjne. Wysokość odszkodowania powód wielokrotnie wskazywał na kartach 639 (żądanie zasądzenia kwoty 500.000 złotych w tym 250.000 złotych zadośćuczynienia i 250.000 złotych jako suma wartości mieszkania i jego wyposażenia), k. 705 (2.000.000 złotych w tym 500.000 złotych szkody rzeczywistej łącznie z wartością mieszkania i 1.500.000 złotych zadośćuczynienia w związku z utratą zysków, nie możliwością wykonywania zawodu) a także na kartach (k. 741 - 745, 874 - 878).

Konkludując trzeba stwierdzić, że w nie zostało wykazane, że zachodzi przesłanka wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 8 pkt 7, 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714 ze zm.).

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył powoda kosztami postępowania kasacyjnego uwzględniając w tym zakresie charakter sprawy, sytuację osobistą i materialną powoda (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2013 r., I CZ 183/12, nie publ.).

aw

jw